

DE OUDSTE BOER

De eerste keer dat ik achterom aanloop, is het me niet vergund opa te spreken. Op het geblaf van de grote Bouvier komt schoondochter Riet rustig aanstappen. Ze is net bezig met de voorjaarschoonmaak van opa's kamers. De bruine zetel staat buiten in het zonnetje te wachten tot opa weer thuiskomt van het kaarten. De volgende morgen staat die zetel weer op z'n plek, vlakbij het grote raam. Opa zit er rustig z'n dagblad te lezen.

Onder zijn onafscheidelijke pet kijken een paar pretoogjes me vriendelijk aan. Volgende maand wordt hij 91 jaar. Net als bij de jaarringen van een boom kun je aan de diepe rimpels van zijn gezicht lezen, dat er een lang leven door hem heen is gegaan.

De muren van zijn kamer hangen vol met ingelijste foto's. Foto's van het jongste achterkleinkind tot die van *"ons moeder en ikke"*. Daartussen de bruidsfoto's van zijn kinderen en kleinkinderen. Op de speciale plaats van de schoorsteenmantel staan de portretten van zoon Frans en dochter Jo, die hem binnen een jaar ontvielen. Opa leeft temidden van hen. Ze zijn hem even dierbaar, de levenden en de doden.

DE BOERDERIJ

Op 3 januari 1929 kwam Piet v.d. Veecken op de boerderij wonen van Jan van Dongen aan de Heikantsestraat 3. Die dag trouwde hij met Koos, Jans enige dochter.

Jan en zijn ongetrouwde zoon Kees bleven er de rest van hun leven wonen. Ze hadden een eigen woonkamer, een eigen slaapkamer en ze kwamen eten bij Koos en Piet. Ze hielpen mee in de stal en op het land.

Het boerenleven was toen een noest bestaan want alles was puur handwerk. In de zomerdag stond hij om 4 uur op om de 7 koeien te gaan melken in de polder aan de Rijdsdijk. Op de grote pakkendrager voor op de fiets sjouwde hij twee melkbussen mee en als de koeien meer gaven, werd het paard ingespannen. Een zeug werd gehouden om een sommetje tegelijk te kunnen beuren als de pacht betaald moest worden. De haver, de rogge, de boekweit, de tarwe, het werd allemaal met zicht en pikhaak gemaaid. Een hele wei moest er met de zeis aan geloven.

"Tot donker toe werd er aan gewerkt, de botten kraakten, altijd was er drinken tekort en 's avonds viel je als een blok in bed".

DE BOERENHULP

In drukke tijden sprongen boeren voor elkaar in. Piet v. d. Veecken maakte deel uit van het ploegje dat bestond uit Sjefke Halters, Piet v.d. Heykant, Bart van Vught, Januske Bogers, Kees van de Made en Willem en Lou van Opstal. Niet alleen met dorsen en hooien hielpen ze elkaar, maar ook als er een zieke was. Degene die geholpen werd, zorgde voor een bakske en een boterham met spek.

In dat kleine coöperatietje hadden ze gezamenlijk een zaaimachine en een speciale naald met een bal er aan om lucht te blazen in de uier van de koe met kalfziekte. Ze ontkwamen dan aan de dure rekening van de veearts. Piet Halters en Kees van de Made verschenen elk jaar twee keer bij hun geburen om koeien te merken voor het veefonds. Het inbranden gebeurde in de hoef en de beginletters van je eigen naam op de hoorn. Bij uitbraak kon je dan je eigen dier gemakkelijk terugvinden.

Het "allemaal-samen" was niet alleen een kwestie van werken, maar ook van feesten. Bij bruiloften was dat feest voor heel de buurt. Voor kleinere feestjes kenden ze ook avondjes met worstenbrood. Dat gebeurde als ze bijvoorbeeld samen een schuur gebouwd hadden.

Het "allemaal-samen" gold ook als er geleden werd. Als er een gebuur ernstig ziek was, ging heel de buurt te voet op bedevaart naar Waspik om de H. Theresia te vragen, een goed woordje te doen bij O.L. Heer.

Een dode werd drie dagen in huis opgebaard. Elke avond kwam de buurt samen om het Rozenhoedje te bidden in de dodenkamer. De burens droegen de overledene ook naar zijn laatste rustplaats. Een zinvoller afscheid van een dierbare buur is nauwelijks denkbaar.

HET STERKE GESLACHT

De vader van Piet werd 86 jaar, zijn moeder 85. Twee jaar geleden vierden zijn broer Frans en zijn zus Lena (de oudste tweeling van Brabant) hun 90e verjaardag. De 3 gebroers en 3 zussen van der Veecken vierden toen met een mooie foto van links naar rechts onze regionale dagbladen. Alle zes tussen de 80 en 90 jaar.

Als ik benieuwd ben naar hun lange leven, haalt hij 4 punten aan:

1. *"De leut erin houden"*.

Elke donderdagmiddag is het familiereünie om te kaarten, bij te praten en te lachen. Elke maandag gaat opa op de fiets naar het kaartclubje bij dochter Riet op de Heikant. De laatste jaren gaan ze in april en september met z'n allen op vakantie en kaarten dan een hele week. Zo halen ze veel scha in.

2. *"Veel bidden"*, vertrouwen op wat O.L. Heer geeft en wat O.L. Heer neemt.

3. *"Hard werken"*.

4. "*Goed eten*". Bij dit laatste punt beginnen zijn kleine oogjes extra te twinkelen. Mijn fantasie zegt dat de boterhammen met spek en de worstenbroodjes hem goed smaken. Je ziet hem nagenieten, de oudste boer van Oosteind. Hij leeft lang en gelukkig in zijn eigen woonkamer en z'n eigen slaapkamer en hij eet bij Riet en Dré.